

kun en Titulatur. Naar de tage en Mand, der hedder Kammerraad Hansen, og denne Kammerraad bliver til Justitsraad, vedbliver han at have alle de samme Forpligtelser og Rettigheder, naaget han ikke længere er Kammerraad, men Justitsraad. Naar Gen kom til ham og sagde: jeg har Penge tilgode hos Dig, Kammerraad Hansen, og han svarede: Ja! nu er jeg ikke længere Kammerraad Hansen, men Justitsraad Hansen, see nu, hvor Du kan faae dine Penge, saa vilde dette være en ughyblig Indbending. Lad os vel huffe paa, at „særlig“ ikke er andet end en Titulatur. 3 Grundlovsindskrænkningen opregnes Stykke for Stykke, hvad der skal forståes ved særlige Anliggender: Særlige Anliggender ere: „Justits- og Politivæsenet“, „Tilveiebringelsen af Mandstabs til Land- og Søhæren“, „Tilveiebringelsen af Heste, Levnetsmidler, Qvarterer o. s. v.“, „Kirke- og Underviisningsvæsenet“, „Communal- og Fattigvæsenet“, „Næringsforholdene“, „Befattning af faste Eiendomme“ o. s. f.; de opregnes Stykke for Stykke. Overalt, hvor der siges „særlige Anliggender“, forståaer man herved de i § 2 udtrykkelig nævnte Sager; og hvad er Fællessager? Det er alle de Sager, som ikke ere de, der staaer i § 2, altsaa Hæren, Flaaden, Diplomati, Apantagerne, Civillisten o. s. v. For de i § 2 nævnte Sager raader Rigsdagen, for alle de andre Sager, der ikke ere nævnte i § 2, raader Rigsraadet. Dette synes jeg er simpel, sund Mennekkesforstand, alt Andet er en kunstig Fortolkning, som De faae ud derved, at De kaste Dem ind i Titulaturen — det er ogsaa et Vidnesbyrd om, hvor stort Ganget er til Titelvæsenet, at vi forbyde os blot i Titulaturen istedetfor at see paa Realiteten. Realiteten er Bestemmelsen i § 2 om, hvad der er særligt; Ordet „særlig“ er ikke Andet end en Benævnelse, som er brugt for Bequemmelighedens Skyld, og har slet ikke nogen anden Betydning. Deri ligger det af sig selv, at fordi de Sager, der tidligere førte Titel af fælles, ikke længere kunne føre denne Titel, derfor vedblive de dog

at høre ind under Rigsraadet, ligesom det følger af sig selv, at de Sager, der tidligere førte Titel af særlige, vedblive at høre under Rigsdagen, naaget selve Afkillelsen mellem Særligt og Fælles ikke passer efter de nye Forhold. De kunne ikke faae en eneste Sag udenfor dem, der staae i § 2, til at være særlig uden ved Lov. Nu siger jeg: altsaa have de ulykkelige Forhold ikke forrykket Fordelingen af Sagerne mellem Rigsdagen og Rigsraadet; denne Fordeling af Sagerne steer i Henhold til § 2 og de Bestemmelser, der dertil slutte sig, og den bliver aldeles uforandret fordi Kongen har været nødt til at afstaae endeel af det Territorium, der hørte ind under Forfatningen af 1863. Hæren vedbliver at høre under Rigsraadet; det er ikke længere en Hær, der er fælles for Slesvig og Danmark, men hvor staaer det i Indskrænkningen af Grundloven, at Hæren hører under Rigsdagen? De finde den ikke i § 2, og forat kunne gjøre Paastand paa at bevilge Pengene til Hæren, maae De see at faae den ind i § 2. Det samme gjælder our Flaaden. Der staaer ikke et Ord om Flaaden i § 2; for at kunne forhænde om den, maae de først faae den ind i § 2. Derfor kan jeg ikke Andet end slutte mig til den Opfattelse, at De skride langt udover den grundlovmæssige Competence ved at kaste Dem ind i alle de Conseqventser, som efter Deres Mening skulde følge af „det Fælles“ og „det Særlige“. Alt dette har ikke noget at betyde. Jeg vil imidlertid bemærke, at det ikke er den Ansættelse, som jeg har, der forlanges gjort gjældende gennem det stillede Endringsforslag. Nei! det Endringsforslag, som Regjeringen ikke har Noget at erindre imod, Endringsforslaget under Nr. 4, stiller sig paa et ganske andet Standpunkt. Det lader den hele Strid om Forholdet mellem de to lovgivende Forsamlinger ligge aldeles uberrørt, det afgjør ikke Noget om det Spørgsmaal, hvorvidt Regjeringen kan tage Penge eller ikke ud af Røngeregits Kasse og bruge dem til Hæren, Flaaden, til de tidligere Fællesanliggender; derved iagttager